

הנפח ואיש המתכת

אוגנדה

בימים הרחוקים היו אנשים שמקצועם היה להתיק מתכת ולעשות ממנה פרסות לסוסים וכלים לציידים. קראו להם נפחים. פעם, באוגנדה, ארץ רחוקה באפריקה, חי נפח בשם ואלוקגה. ואלוקגה היה הנפח הטוב ביותר בארצו ותמיד ליד בית המלאכה שלו התאספו אנשים כדי להביט איך הוא יוצר דברים ממתכת. בוקר אחד עבד ואלוקגה בנפחיה שלו כשפתאום הגיע שליח המלך.

"המלך דורש שתעזוב מיד את עבודתך, ותתייצב בפניו" אמר "הוא רוצה להטיל עליך עבודה מיוחדת."

ואלוקגה שמח מאוד. הוא לבש את בגדיו הלבנים הטובים ביותר ומיהר לארמון המלך. לחברים אותם פגש בדרך סיפר בגאווה "המלך רוצה שאבצע לו עבודה כלשהי. אחלו לי מזל!"

כשהגיע לארמון הכניסו אותו לחדר המתנה קטן, ואחר כך הוציאו לחצר. שם ישב המלך על כסא נהדר, מגולף מגוש עץ אחד. הנפח קד עמוקות. כשהתרומם שוב המלך אמר: "שלחתי אליך,

כי אתה הנפח המיומן ביותר בכל הארץ. יש לי משימה עבורך." הוא מחא כפיו והמשרתים הביאו לפניו

חתיכות מתכת, בעלות צורות משונות.
"עליך לקחת את המתכת הזו

ולהפך אותה לאדם. לא סתם פסל, אלא אדם שיכול ללכת ולחשוב ושדם זורם בעורקיו."
ואלוקגה השתומם. הוא הביט בפניו של המלך כי חשב שאולי הוא מתבדח, אך פני המלך היו רציניים ביותר. כולם ידעו כי המלך שולט בחייו של כל נתיניו, ואם מישהו לא ימלא את פקודתו, עלול למות.
לכן אמר ואלוקגה רק: "אכן, אדוני המלך" וקד קידה עמוקה שנית. המשרתים עזרו לו להביא את המתכת לנפחיה שלו, והוא הלך באיטיות אחריהם, בעיניים מושפלות. ידידיו בכפר לא הבינו

מה פשר העצב.

מאוחר יותר, כשהוא סיפר להם את דרישת המלך, השתתקו אף הם, כולם.

ואלוקגה התחיל לחשוב שעכשיו ימיו כבר ספורים. הוא ישב עם ראשו בידיו וחשב איך לפתור את

הבעיה. מובן שבאו אליו אנשים עם עצות שונות: אולי לעשות רק קליפה בדמות אדם ולשכנע מישהו להיכנס לתוכה? ואולי פשוט עליו לברוח הרחק מהארץ ולהתחיל את חיו מחדש במקום אחר? ומישהו אפילו הציע לשחד את טבח המלך, כדי שירעיל אותו, כי הרי בטוח שואלוקגה ימות תוך ימים אחדים, אלא אם המלך לא ימות קודם. ואלוקגה מסכן לא יכול היה לקבל אף אחת מהעצות. הוא חלה, הפסיק לאכול ולישון, התרוצץ לבדו ביערות, וחשב איך למצוא דרך להציל את עצמו.

**יום אחד כשעבר באזור מרוחק
מהכפר שמע קולות מוזרים.
כשהתקרב ראה שם אחד הידידים**

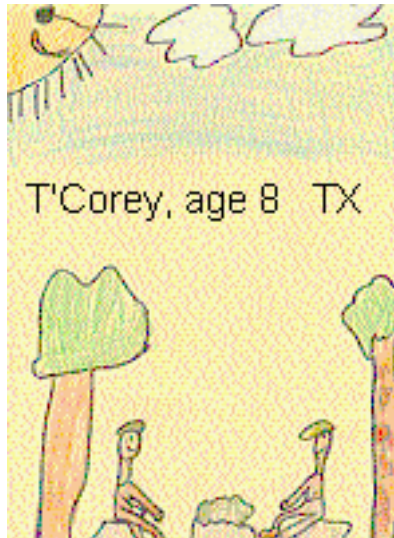

**שלו מהעבר, בחור ששיגעון תקף
אותו, והוא חי עכשיו לבדו
בשממה.
"ברוך הבא, ואלוקגה" קרא
המשוגע שזכר אותו היטב "יפה**

**שבאת לבקר. בו שב לידי
ותתכבד בארוחה."
המשוגע לא היה אדם מסוכן
ולואלוקגה לא היה ממילא מה
לעשות, והוא התיישב על הסלע.
ביחד אכלו גרגירי יער ודבש
שהידיד הותיק אסף מדבורי בר.
ואלוקגה נזכר פתאום שכבר
מספר ימים לא אכל, ועכשיו
הרגיש טוב יותר. לכן התחיל
לספר לידידו הישן שלו את
צרותיו. להפתעתו הבחור שמע
אותו בהקשבה ולא הפסיק את
דבריו.
"ובכן" אמר ואלוקגה "זה הסיפור
שלי, ואם תוכל להגיד לי מה עלי**

להתיך מתכת לאיש מתכתי ורק
מים כאלה יכולים לחסם את איש
המתכת.

המשוגע אמר זאת ופרץ אז

בצחוק רם. ואלוקגה לא ידע האם
לצחוק יחד איתו או להודות לו. אך
למרות השעה מאוחרת הוא מיהר
לארמון המלך.

לעשות, הרי שהנך ידיד שלי טוב
יותר מכל האחרים, כי הם לא
הצליחו לעזור."
"אגיד לך מה לעשות" אמר מיד
המתבודד "לך למלך, ואמור לו
שכדי לעשות את האיש ממתכת
אתה זקוק לכמה רכיבים מיוחדים.
אתה צריך עפר מיוחד ומים
מיוחדים. אמור לו שכל נתיניו
צריכים לגלח את ראשיהם ואת
השערות שלהם צריך לחרוך, עד
שיהיו לך אלף עגלות של פחם
מהשערות. אחר כך תגיד שאתה
זקוק למאה דליי מים מדמעות של
נתיניו, כי רק פחם כזה יכול
להבעיר אש מספיק חזקה כדי

הוא קד קידה עמוקה ואמר למלך
למה הוא זקוק כדי למלא את
משימתו. המלך קיבל את בקשתו,
שלח מיד שליחים לכל הארץ

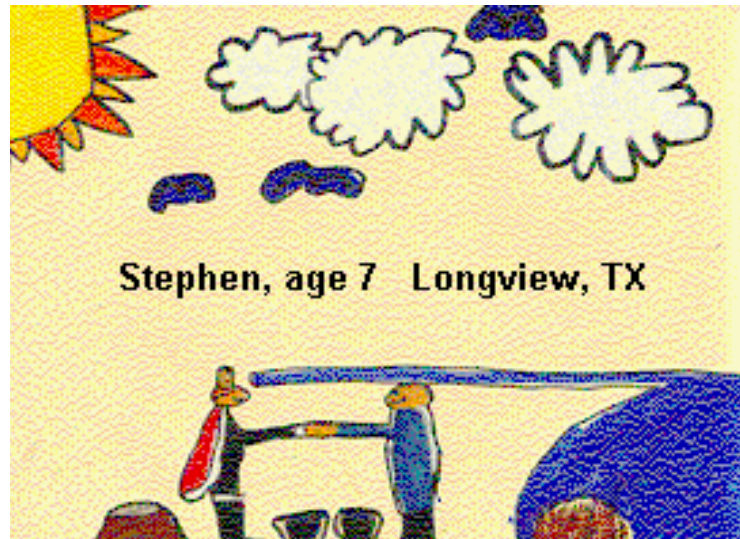

Samantha, age 9 TX

וציווה על כל הנתינים לגלח את
ראשיהם ולהביא את השערות
לארמונו לשריפה. הוא ציווה גם
לכולם לבכות לתוך דליים.

האנשים, שפחדו מכעסו של
המלך, עשו כל זאת, אך
כשהשערות נחרכו, הם בקושי
יכלו למלא בפחם עגלה אחת. וגם
כל הדמעות של הנתינים לא
מילאו אלה שני דליים.
כשהמלך שמע כל זאת אמר: "וי,
אנו לא נצליח לעולם לאסוף את
הפחם והמים הדרושים לואלוקגה.
לכו והביאו אותו הנה מיד."
בפחד גדול הגיע ואלוקגה
לארמון, אך כשהביט בפניו של
המלך, התאושש, כי ראה חיוך על
פניו.
"ואלוקגה" אמר המלך "ביקשת
ממני דבר בלתי-אפשרי. אני רואה

הידיד הטוב ביותר שלו, המשוגע
שהציל את חיו בעצתו. הוא דאג
לכך שזה לא יישאר רעב או צמא
עד סוף ימיו.

שאנשי ארצי לא יכולים לגדל
מספיק שערות כדי ליצור אלף
עגלות פחם וגם לא יכולים לבכות
מאה דליי דמעות. לכן אני משחרר
אותך מהמשימה שהטלתי עליך.
"מלכי" ענה ואלוקגה "אני אסיר
תודה לך, כי גם אתה הטלת עלי
משימה בלתי-אפשרית. איך שלא
אעבוד, לעולם לא אוכל לעשות
אדם חי מחתיכות מתכת."
הסיפור התפרסם בכל הארץ
וכולם שיבחו את ואלוקגה על
הצורה בה הצליח לפתור את
הבעיה. המלך הרשה לו לחזור
לנפחיה ולהמשיך בעבודתו.
אך ואלוקגה לעולם לא שכח את